

Σκηνοθετικό Σημείωμα

Το σκεπτικό της παράστασης:

Βλέπουμε την «Αντιγόνη» ως **Τραγωδία για τη Διεκδίκηση της Ζωής.**

Η ακατάβλητη επιθυμία της Αντιγόνης να θάψει τον νεκρό αδερφό της παρά τις διαταγές του Κρέοντα, δεν τη συνδέει μονάχα με τον κόσμο των νεκρών της και της οικογένειάς της. Ξεκινώντας από τη διεκδίκηση της ταφής απέναντι στην κρατική εξουσία, οδηγείται στη διεκδίκηση νέων όρων για την επανεκκίνηση της Ζωής στην πόλη μετά τον πόλεμο. Η Αντιγόνη επιχειρεί να ενώσει Μνήμη και Πόλη, Ύπαρξη και Ιστορία, Εξέγερση και Κοινωνία.

Ο Κρέων φέρει το τρίπτυχο δύναμης της ανδρικής - κρατικής εξουσίας ως απόλυτη αρχή: **πατριαρχία – στρατοκρατία – φαλλοκρατία**. Όποιος δεν είναι μαζί του είναι εναντίον του. Κατά τη γνώμη του όλοι και όλα τον απειλούν, όλοι χρηματίζονται για να υποσκάψουν την εξουσία του.

Η Αντιγόνη αντιτίθεται, αντιστέκεται. Η στάση της δεν αφορά μονάχα την οικογενειακή διάσταση του ζητήματος. Στον οίκο των Λαβδακιδών κάθε πράξη είναι άμεσα πολιτική, γιατί επηρεάζει άμεσα την πόλη. Ο κατ' επιλογή θάνατός της Αντιγόνης αποτελεί **κραυγή Ζωής!** Επιλέγει τον θάνατο γιατί θέλει να ζήσει ασυμβίβαστα.

Η παράστασή μας παίζεται αμέσως μετά από έναν πόλεμο. Δεν βλέπουμε τον Μύθο στο βάθος του παρελθόντος, αλλά στο Μέλλον. Μπορεί η ζωή να επανεκκινήσει μετά τον πόλεμο; Μπορεί ο άνθρωπος να διεκδικήσει εκ νέου τους όρους της ζωής του; Ο πόλεμος αφορά την οικουμένη και δεν έχει χωρικό όριο. Το ίδιο και η τραγωδία. Μέσα από την οπτική του πολέμου συναντάμε την οντολογική και βιοπολιτική προσέγγιση του έργου ως **αστερισμό τραγωδιών μέσα στην τραγωδία:**

- **Η τραγωδία του εξεγερμένου Ανθρώπου:** Αντιγόνη
- **Η τραγωδία της Εξουσίας:** Κρέων
- **Η τραγωδία του Συγκρουσιακού ανθρώπου:** Ισμήνη
- **Η τραγωδία του Λόγου:** Αίμων
- **Η τραγωδία της Προφητείας:** Τειρεσίας

- Η τραγωδία του βραχυκυκλωμένου ανθρώπου: Ευρυδίκη
- Η τραγωδία της Υποτακτικότητας: Φύλακας
- Η τραγωδία της Δημοκρατίας: Χορός

Ο Χορός διαρκώς αναζητά το μέτρο. Θέτει ερωτήματα, αμφισβητεί και αυτό-αμφισβητείται, κρίνει και κρίνεται, αναιρεί και αυτό - αναιρείται. Προσπαθεί με μεγάλη αγωνία να ορίσει το δίκαιο και το άδικο, το σωστό και το λάθος, τον θύτη και το θύμα, χωρίς να υπάρχει καμία εξωκοσμική αρχή να δώσει σαφείς και οριστικές απαντήσεις. Πρόκειται για την *Τραγωδία της Δημοκρατίας*. Δεν μπορεί κανείς να είναι ήσυχος, αναθέτοντας την ευθύνη πολιτών και πόλης σε κάποιον θεό ή σωτήρα: «*Η θα είμαστε ήσυχoi ή θα είμαστε ελεύθεροι*», έγραφε ο Θουκυδίδης.

Η Αρχαία Ελληνική Τραγωδία:

Η αρχαία Τραγωδία είναι τελετουργικό θέατρο προς τιμήν του θεού Διόνυσου, θεού της γονιμότητας και της βίας, της μεταμόρφωσης και των ενστίκτων. Βγαίνει μέσα από το συλλογικό ασυνείδητο της κοινωνίας. Μελετάει τη Ζωή στα ακραία όρια της Φύσης, της Ύπαρξης και της Ιστορίας. Είναι ένα βιοπολιτικό θέατρο, που ασκεί δριμύτατη κριτική στο δημοκρατικό πολίτευμα που το γέννησε, με σκοπό το ίδιο αυτό πολίτευμα να βαθαίνει διαρκώς τα χειραφετητικά του χαρακτηριστικά.

Η Τραγωδία, παιδί και μήτρα της Φιλοσοφίας και της Δημοκρατίας, είναι θέατρο καθολικής αμφισβήτησης. Μας προσκαλεί σε μια ριζική επαναξιολόγηση όλων των αξιών της ζωής, με το βλέμμα στραμμένο στον ενεργό και χειραφετημένο πολίτη σε διαρκή εγρήγορση.